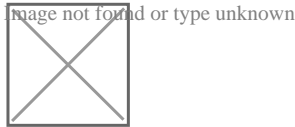

Εκκλησιολογικά μηνύματα εξ αφορμής του Πεντηκοσταρίου

/ [Πεμπτουσία](#)

Προ ημερών είχαμε αναρτήσει δύο άρθρα[1] αναφορικά με τον *σεκτοποιημένο ευσεβισμό*, ο οποίος αποτελεί εισαγόμενο προϊόν και κατά το πλείστον παράγωγο της δυτικής χριστιανικής πνευματικότητας, η οποία ως γνωστόν έχει πολλές «τοξίνες» συγκριτικά με την καθαρότητα της Ορθόδοξης παράδοσης. Είναι γεγονός ότι σήμερα η συντριπτική πλειοψηφία των συνειδητών μελών της Εκκλησίας έχει ή είχε τουλάχιστον μια κάποια επαφή με τους χώρους των ποικίλων «οργανωσιακών» ομάδων, οι οποίες ζουν και κινούνται *παρά* τη επίσημη Εκκλησία. Εκ πρώτης δε όψεως πολλές φορές είναι δυσχερής ο εντοπισμός των ουσιωδών και μύχιων πνευματικών προβλημάτων που εκπορεύονται από τους χώρους αυτούς και τα οποία αφεύκτως, ως φαίνεται, επιδρούν καταλυτικά στην πνευματικότητα των μελών τους.

Ενίοτε, λοιπόν, φαντάζει υπερβολικά αυστηρή η κριτική και η αντικειμενική προσέγγιση προς τους αδερφούς μας αυτούς, ωστόσο μια επισταμένη ενδοσκόπηση στη βαθεία φύση των παρασυνάξεων τούτων δεν μπορεί παρά να μας πείσει για τη

σοβαρότητα των αλλοιώσεων της ορθόδοξης ευλάβειας και πνευματικότητας, τις οποίες παρατηρούμε τόσο στις εκεί δομές, όσο και στο ήθος των ενεχομένων σε κείνες. Είναι, επομένως, προφανές ότι σε αυτήν την περίπτωση δεν μπορεί και δεν πρέπει να σιωπήσει η Εκκλησία και η θεολογία της, ακόμη και αν οι φορείς της φωνής αυτής παρεξηγηθούν και καταστούν δυσάρεστοι στον περίγυρό τους.

Ο γράφων πρόσφατα «προκάλεσε» ένα ηγετικό στέλεχος μιας τέτοιας Χριστιανικής Οργάνωσης μέσω ενός φίλου του ιερέως, ο οποίος έθεσε στον συλλειτουργό του μια απλή και μόνον ερώτηση: να τοποθετηθεί στις περί προτεσταντισμού εγκλήσεις σε βάρος των ποικιλώνυμων αυτών Αδελφοτήτων. Πριν προχωρήσω στην απάντηση του προϊσταμένου ιερομονάχου, θα ήθελα να αντιπαραθέσω την αντίστοιχη στάση του αγίου Σιλουανού του Αθωνίτου, ο οποίος αν και επιτιμήθηκε άδικα – εν αντιθέσει με το υποστατόν των ημετέρων μομφών – σιώπησε με σεμνότητα ενώπιον του «επιτιθέμενου» συμμοναστού του, πράγμα που για τον π. Σωφρόνιο Σαχάρωφ (απο)δείχνει το μεγαλείο και την αγιοπνευματική γνησιότητα του Αγίου εν συγκρίσει με τις αντίθετες αντιδράσεις των «πλανεμένων».[2]

Ο εν λόγω, λοιπόν, ιερέας Αδελφότητος σε ελλαδική μεγαλούπολη αντέδρασε με απρόσμενα απογοητευτικό τρόπο και σε σχέση με το ποιόν της ερώτησης που του απευθύνθηκε και αναφορικά με το νεαρόν της ηλικίας του – από άνθρωπο της γενιάς του θα περιμέναμε εξάπαντος να μη φέρει τα ξεπερασμένα πια συμπλέγματα του παρελθόντος. Το παρήγορο, βέβαια, αν θα μπορούσαμε να το υπογράψουμε έτσι, είναι πως κατέστη ιδιαίζόντως αποκαλυπτικός της νοσηρούς νοοτροπίας που εκκολάπτεται στις παρεκκλησιαστικές οργανώσεις. Προέβη, λοιπόν, σε μια άμεση – όσο και αρκετά φαιδρή – επιθετική απολογία υπέρ της οικείας Οργάνωσης.

Δεν ξέρω, βέβαια, αν θα έκανε το ίδιο στην περίπτωση που θιγόταν η πραγματική, η μοναδική του οικογένεια, η Εκκλησία μας. Χαρακτήρισε, χωρίς φυσικά να γνωρίζει τον υποφαινόμενο υποβολέα του ερωτήματος και «πειραστή» του, νεωτεριστή και, αν θυμάμαι καλά, οικουμενιστή (!) και εν συνεχεία άρχισε μια γελοία, όσο και προσβλητική για τον συνομιλητή του – σημειωθήτω ότι ο ερωτών ιερέυς τον φιλοξενούσε στην ενορία του εκείνη τη μέρα – απολογητική υπέρ της καθαρότητας και αποκλειστικότητας (στην ορθή και αποτελεσματική ιεραποστολική δράση) της Οργάνωσης στην οποία ανήκει. Πραγματικά, δεν αξίζει να παρατεθούν όσα είπε μέσα στο αποκαλυπτικό θρησκευτικό παραλήρημα του τύπου «εμείς κάνουμε το έργο, εμείς δεν ντρεπόμαστε να κάνουμε τον σταυρό μας μπροστά από τους ναούς» και αρκετά άλλα φαιδρολογήματα, τα οποία όμως αποτελούν τον *εκκλησιολογικό τραγέλαφο* που ανδρώνεται μέσα σε κάθε αντίστοιχη υποομάδα, η οποία φαντασιώνεται πως τάχα *υποκαθιστά* την «ελλιπή

και αμαρτωλή» Εκκλησία σε όλα σχεδόν τα επίπεδα - όπως σε αυτά της ανωτερότητας και αξιότητας του κλήρου και στο εύρος και την ποιότητα του ιεραποστολικού ακτιβισμού.

Οι «πειρασμοί» δεν είναι πάντοτε κακοπροαίρετοι, ειδικά όταν βοηθούν στην εξωτερίκευση των εκ καρδιών διαλογισμών (Λουκ. 2:35). Θα ήθελα να κλείσω το υποκεφάλαιο αυτό με το πιο αξιομνημόνευτο, παράδοξο και θλιβερό της υπόθεσης, το οποίο και παρέπεμψε αυτομάτως τον γράφοντα σε ένα ευαγγελικό ανάγνωσμα της διανυόμενης περιόδου και το οποίο θα ακούσουμε την ερχόμενη Κυριακή. Πρόκειται για την αποπομπή τού εκ γενετής τυφλού από τη Συναγωγή (Ιω. 9: 1-38). Ένα κείμενο κόλαφος στον ευσεβόσχημο πουριτανικό φαρισαϊσμό - το κατεξοχήν αμάρτημα των σεχτοποιημένων χριστιανών. Ο Κύριος θεραπεύει, συγχωρεί, παρηγορεί, αποδέχεται, αγαπά. Οι άλλοι, οι «καθαροί», διώκουν, ελέγχουν, επιτιμούν, απορρίπτουν, υπεραίρονται. Οι εραστές του Νόμου δεν μπορούν να νιώσουν ή και απλά να νοήσουν το μεγαλείο της Χάριτος, μάλλον τον ίδιο τον Χριστό.

Δυστυχέστατα, ο Μέγας Ιεροεξεταστής μεταμορφούμενος οβιδιακώς σαρκώνεται σε κάθε εποχή, για να διώκει τους πιστούς από την Εκκλησία, ει δυνατόν και τον ίδιο τον Κύριο. Αυτά όλα μου ήρθαν στον νου, όταν ο εν λόγω κληρικός τόνισε όλως αναιδώς και εκνόμως: «πώς τον κρατάς μέσα στην Εκκλησία; Να τον βγάλεις έξω», επαναλαμβάνοντας ανεπιγνώστως και καθ' υπέρβασιν πάσης λογικής, δικαιοσύνης και νομιμότητος τον *αφορισμό* τού εκ γενετής τυφλού υπό των Ιουδαίων. Τώρα, ποιοι θα έπρεπε να αποβληθούν, όντες ήδη *αυτοεξόριστοι* από τη Νέα Συναγωγή, ας το κρίνουν οι ειδήμονες, οι εχέφρονες, προπαντός δε η ιστορία, η ψυχή του λαού και η αλάθευτη κρίση τους...

Στο μεταξύ δεν μπορούμε να μη στεκόμαστε ενεοί μπροστά στην ανακύκλωση των αυτών ανά τους αιώνες ατοπημάτων και άθεσμων - ακαλαίσθητων νοοτροπιών: στην υπεροπτική στάση του μεγάλου «ανεπίληπτου» αδερφού ενώπιον Θεού και ανθρώπων, στη φαρισαϊζουσα αυτοπεριχαράκωση και απομόνωση μέσα σε σεχταρίζοντες εκλεκτικούς «κομματικούς» συνασπισμούς και στην εν τέλει εγκατάλειψη και αποδοκιμασία τους από τον ίδιο τον Κύριο, ο οποίος ανοίγει την Εκκλησία του στα «τυφλά και αγενή έθνη» και πρόσωπα του αμαρτωλού κόσμου (Α' Κορ. 1:28, Λουκ. 13:25, 14:21).

Το επιμύθιο του αστείου αυτού - μόνον ως προς το φαίνεσθαι - περιστατικού είναι ένα συμπέρασμα που εξήχθη και υποστηρίχθηκε και στις προαναφερθείσες αρθρογραφικές παρεμβάσεις: ο χρόνος και τα πράγματα άχρι στιγμής αποδεικνύουν ότι τα προκείμενα «γκέτο» μάλλον δεν εκκλησιάζονται. Οι περί του αντιθέτου φρούδες ελπίδες προφανώς αποτελούν ευσεβείς πόθους και

Προδρόμου, Έσσεξ 1988, σ. 284.